

Publicerad 2008-12-31 16:55 av sundance-kid

*jag antar att om jag ber er kommentera så kommer ni inte göra
det just för att jag ber er,
så jag ska inte be er.
omvänd psykologi, ni vet.*

Ska vi låta våra hjärtan slå ikapp? (Jag tror du vinner för mitt är ändå så tyst)

Jag har tappat bort mig själv
bland alla falska ord,
meningar och hat.
Jag har tappat bort mina andetag,
och jag tror de fastnade mellan dina fingrar.
Kanske försökte du fånga dem, eller kanske inte.
Tårar i blått mot iskall hud.
Ord fräter mer än vapen,
fräter som syra,
i min kropp,
i min hals som för länge nu
har svalt era förgiftade lögner
som ekar falskt där solen inte längre skiner.
Jag strövar runt i vår låtsas-glada-värld,
och på min färd upptäckte jag alla förändringar.
Kubism är inte längre kantigt,
och abstrakt inte längre obegripbart,
precis som att kärlek inte längre är vackert och rosa.
Jag tror att jag blivit som ett mönster utan streck,
eller rutor.
Och klockans visare har börjat tappa fart,
för att göra tiden till vår undergång längre.
Timmar är inte längre timmar,
sekunder är inte längre sekunder.
Under mina ögonlock brukade drömmar fladdra förbi,
men mörkret har tagit över
för visst blir det mörkt när man blundar och önskar efter ett stjärnfall?
Jag lever på plötslig knuff, impuls och oförvarnad inlevelse,
har slutat se möjligheter i pengar
eftersom jag inte har några.
Så varför anstränga sig
när man inte har något att ge.

Så se på mig?

Konturerna runt min kropp börjar lösas upp,

leenden suddas ut,

tårar torkar

och känslor börjar bli betydelselösa.

Jag kan inte längre skriva om lycka,

kanske för att jag inte längre känner det.

Och hur ska man kunna sätta ord på en känsla man inte längre har?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sundance-kid med Poeter.se id #25527 innehar upphovsrätten